

Saha Dışı

– Beyza Kardanadam · 07 Ocak 2026

Fernando kapıyı sertçe açtı. Elindeki gazeteleri bir öfke patlamasıyla Ariel'in önüne fırlattı. Sayfalar masanın üzerine savrulurken sesi odada yankılandı.

– Oku bakalım! dedi. Herkes senden bahsediyor. Bravo doğrusu! Copa Libertadores'te sahada virtüözümüz Ariel seninle gurur duyuyorum!

Ariel koltuğa gömülmüş, çenesini eline dayamıştı. Gözleri yorgundu, sesi neredeyse umursamazdı.

– Kadınları bilirsin işte... Çok konuşurlar. Beni delirtti. Dövmek için eve kadar bile bekleyemedim. Her şey bir anda oldu, bitti. Neden yaptım bilmiyorum. Kendimi durduramadım. Barda birkaç kadeh de içmiştim... Üzgünüm.

Fernando'nun yüzü bir an kasıldı. Ardından sesi sertleşti:

– Üzgünsün öyle mi? Üç çocuğunun annesini, herkesin gözü önünde döverek rezil ettin. Bu kepezeliği nasıl temizleyeceğiz, bilmiyorum. Üstelik hafta sonu River Plate–Boca Juniors derbisi varken... Bu yaptığın düpedüz sorumsuzluk.

Artık yollarımızı burada ayıralım Ariel. Ben senin sahada bir numara olman için çalıştım. Adın duyulsun diye gece gündüz koşturdum. Ama sen, benim emeğimin onda biri kadar bile çaba göstermedin.

Ariel başını kaldırdı. Sesinde kırgın bir sitem vardı:

– Küme düşen takımlara beni kurtarıcı diye gönderen sendin, unuttun mu? Arjantin'de mutluydum ben. Ama daha çok kazanmak isteyen sendin. Avrupa'ya gitmem için zorlayan, vazgeçmeyen hep sendin.

Fernando geri adım atmadı:

– Evet, çünkü senin dünya çapında bir yıldız olmanı istedim. Hak ediyordun. Valencia'ya transfer

olduğun günü hatırlıyor musun? Hayatının fırsatıydı. Ama onu da harcadın.

İspanya, sonra İtalya. En son Türkiye. Fenerbahçe'ye gittiğinde yaşananları gerçekten unuttun mu? Havaalanında binlerce insan seni karşıladı. Gazeteler Yeni Maradona İstanbul'da diye manşet attı. Taraftar seni bir efsane gibi bağrına bastı.

Ariel geçmişe dalıp buruk bir gülümsemeyle konuştu:

– Evet... Krallar gibi karşılandım. Fenerbahçe taraftarı çok tutkuluydu. Atmosfer inanılmazdı. Ama Lorant bana kafayı takmıştı. Bana hiç şans vermedi. İsmi bile anmak istemediğim bir orta saha oyuncusuyla beni kıyaslamaları gururuma dokundu.

Ama Galatasaray maçı... Ne maçı! Gol attım, kırmızı kart gördüm ama unutulmazdı. 6-0... Tarihe geçen bir gün. Bazen açıp izliyorum. 6 Kasım... 6-0...

Bir anda kahkaha attı.

– Oh be! Kendime geldim!

Fernando öylece baktı.

– Tabii. Hep başkaları suçlu. Sen hiçbir zaman profesyonel olmadın. Gittiğin her takımda uyum sorunu yaşadın. Fenerbahçe'nin o sezonki umutlarını yıkanlardan biri de sendin. Ama sen hep kaçmayı seçtin. Korkak gibi Oysa Kızılderililer korkak olmazdı, değil mi? Sana güvenen herkesi yarı yolda bıraktın. Büyük yeteneğini alkolle, uyuşturucuyla bitirdin. Artık adının yanına deli de eklendi.

Bir an durdu, gözlerini Ariel'e dikti.

– Belki ağır konuşuyorum. Ama biz birlikte yıprandık, birlikte kaybettik. Şimdi basına açıklama yapmaya gidiyorum.

Alkol ve uyuşturucu problemi yaşayan büyük futbolcumuz Ariel Ortega, futbola veda edip tedavisine devam edecektir. Tüm taraftarlarımızdan, özellikle de kadınlardan özür diliyoruz. diyeceğim.

Ariel Ortega, sahada dâhi sayılabilecek bir yeteneğe sahipti; ancak saha dışındaki savrulmuşluğu, bu yeteneğin önüne geçti. Duygusal kırılganlığı, disiplinsiz yaşamı ve alkolle olan mücadelesi, onu istikrardan her geçen gün daha da uzaklaştırdı. Futbol dünyası ona defalarca ikinci bir şans sundu, fakat o bu şansları tutarlı bir karakterle destekleyemedi. Bir dönemin yıldızı olarak alkışlanan Ortega, sonunda potansiyelini gerçekleştirememiş bir yetenek olarak hatırlandı. Onun hikâyesi, futbolda başarının yalnızca yetenekle değil; karakter, disiplin ve süreklilikle mümkün olduğunu acı bir şekilde gösterdi.